

over. Ræven er der ikke, og det er godt, at ringduen letter, for nu står hun på kanten. Det er september. I husets have hænger æbler og sorte hylde. Nogen har sat en god stol ind under kastanjen, hun kan bare sætte sig, men hun vil hellere stå her med dunken. Der er så stille, nu alle er gået hjem.

TRAKTOSEFUGLE

Tidlig lørdag morgen kørte jeg langs kysten fra grænsen mod Thy. Jeg kørte forbi enge med vandrende fugleflokke. Gæssene vil ikke længere migrere. De kan lige så godt blive siddende på landmandens marker, tænker de, så nu sidder de der vinteren over i tusindtal og spiser vintersæd og gamle majscolber. De tramper jorden til. Der opstår en slags traktose.

Da jeg stod på færgen over Thyborøn Kanal, tænkte jeg, at det alligevel er langt at køre for en kvinde, man kun har tilbragt en enkelt nat med. Men livet går videre, og Anja var sød, som hun serverede for os under seminaret i nationalparken. Hun ville danse med efter middagen og var ivrig, da vi gik gennem revlengerisene. Hun ville ikke på hotellet, men der var shelters i området. Min indsats var ikke overvældende, men nu havde hendes eksmand børnene i weekenden. Til gengæld havde hun familiesommerhuset.

Kom, havde hun hvisket i telefonen.

Der er et kraftigt tidevandssug i Limfjorden. Jeg måtte holde fast i rælingen på vej over. Det så ud, som om fjorden var en flod med retningen sat mod Nordsøen, og op ad Agger Tange så jeg, hvordan alt det, som ikke længere behøver at flyve væk, lå i indsøerne, og hvis ikke hun havde stået i marehalmen ved indkørslen til et sommerhus lidt længere nordpå, kunne jeg godt være blevet der.

Men her er jeg, sagde jeg, da jeg trådte op i klitten til hende.

Hun var i en lys kjole med små, solgule blomster på. Det var en pæn kjole, og hun sagde, at jeg jo lignede mig selv fra sidst, og at hun var frygtelig ked af det. Der var sket en slags dobbeltbookning. Hun havde glemt, at hendes mor og sådan skulle komme. *Jeg er så frygtelig ked af det,* sagde hun og beklagede, at jeg havde haft mobiltelefonen slukket.

Et sted inde i sommerhuset stod en kvinde i blåt tøj og med friseret pandehår. Hun stod med et af de aflagte krus, der findes i sommerhuse. Det var moren. Foran hende lavede Anjas søster fagter, og bag søsteren sad niecen i en kurvestol, der knirkede. Ude i klitten var svogeren og nevøen i færd med at sparke til en bold.

Jeg havde svedt festen ud. Min moster fylder firs, sagde Anja og gned sig over panden. Der var frokost på en kro i nærheden. Hun var nødt til at tage af sted, forklare

rede hun. I det mindste et par timer. Jeg kunne blive og nyde huset. *Du må hjertens gerne komme med,* sagde Anjas mor og trådte hen til mig. *I vores familie har vi altid plads til en til ved bordet.*

Jeg trykkede morens hånd, siden trykkede jeg søsterens. Jeg sagde høj til niecen og svogeren, da han trådte ind ad døren med drengen. *Anja siger, at du er ansat ved Naturfredningsforeningen,* sagde han. *Hvad vil I gøre ved bramgæssene?*

Jeg nåede ikke at svare, for Anja trak mig ud på terrassen. Hun sagde, at hun godt kunne forstå, hvis jeg hellere ville hjem nu. Hun var ked af, at hun kunne rode sådan rundt i tingene, men hun var stavnsbundet. Jeg sagde, at hun så sød ud med de der fregner hen over næsen. Hun sagde, at hendes moster lige var blevet alene. Så prikkede hun en pegefinger ind i min håndflade, og jeg greb den.

Der opstod munter forvirring kort efter, da Anja kysede mig omme ved udebruseren. Det var ikke noget godt kys. Kjoleærmernes gule blomster virkede andersteds nærværende under mine hænder. *Jeg er så fløv,* hviskede hun, og bag bræddevæggen talte de andre om at samkøre til kroen. Der var ikke plads til alle i svogers Audi, så jeg endte på passagersædet i Anjas bil, moren bag mig med hænderne på min nakkestøtte.

Vi tog den store kystvej nordpå i kølvandet på svo-

geren. Sådan kørte vi gennem nationalparken en tid. Ommе fra bagsædet talte Anjas mor om udsigten og stednavnene, og hun ville vide, hvor det var, jeg præcist boede. *Tøndermarsken*, forklarede jeg. *Alene, ikke?* spurgte hun, og jeg bekræftede, at jeg var enkemand. Jeg nævnte også, at min kone havde været præst, men det faldt akavet ud. Så genfortalte Anjas mor et stykke, hun havde læst i ugeavisen. Det handlede om ulve og måden, de kommunikerer på over store afstande ved at tude. *De er sociale væsner*, sagde hun.

Sådan kørte vi efter svogeren, indtil han drejede ind på en rasteplass. Anja konfererede med ham, mens moren bekymrede sig om, at vi ikke nåede forretten. Selv kiggede jeg på blomsterne på Anjas kjole, og de klynger af fuglevildt, der steg op over vegetationen. Til vinter ville de blive hængende, traktosefugle.

Det, der var sket, var, at svogeren var kommet til at køre nordpå, og efter en halv times udflugt i den gale retning ankom vi til kroen langt inde i forretten. Der var klapsalver og almindelig moro, da vi skræede over gulvet. Havde jeg vidst, hvem de øvrige gæster var, ville jeg have klovnet lidt, men af de tilstedeværende ansigter var jeg kun delvist fortrolig med Anjas, og hun så ikke op.

Der var holdt pladser til familien. Selv satte jeg mig på den eneste ledige stol ved det bord, der ikke var hovedbordet. Til venstre en lille mand, der præsenterede

sig som en fætter fra den anden side af familien. Han forklarede, at det var hans kones plads, jeg havde fået. *Hun kommer aldrig nogen steder længere*, sagde han, og så vendte jeg mig til højre, hvor der sad en mand med skæg. Herefter kom der en fisk ind på min tallerken. *Skål!* lød det fra et rynket ansigt overfor, en kvindes. *Det var godt, I nåede det*, sagde hun.

Jeg klappede Anjas hånd, hver gang den i forbifarten lå på min skulder. *Jeg er så frygtelig ked af det*, hviskede hun, og der blev kigget på os i de situationer, så Anja holdt op, og jeg syntes ikke, jeg kunne gå over til hende.

Sådan skred middagen frem. Et par gange gik jeg på toilettet for at få tiden til at gå, og det var, mens jeg stod derude og prøvede at tisse igen, at en mand trådte ind i båsen ved siden af og lynede ned. En voldsom pissing tog sin begyndelse. Selv gjorde jeg mig diskret færdig, trak ud, låste op, men ikke hurtigt nok til at undgå svogeren.

Nå, det er dig? sagde han, da han kom over til håndvasken. *Nu har vi pisset sammen*. Jeg sagde, at det var næsten lige så godt som at blande blod, hvorefter vi gik tilbage til festen. Her var kaffen sat frem.

Hvad har I så i sinde at gøre ved bramgæssene? spurgte han og trak mig ned ved en forladt bordende. *Og sangsvanerne og de kortnæbbede? Jeg har måttet så om. Min nabo også*. Jeg kiggede efter Anja, der blev fast-

holdt ved hovedbordet. *Hvad foreslår landbrugsorganisationerne, at man gør ved dem?* spurgte jeg ham. *Kan man sprøjte for dem?* sagde han så og grinede.

Jeg har denne samtale hver dag og pointerede, at det jo handlede om klimaet. Så ville han vide, om det også var klimaets skyld, at ulven var kommet herop for at stresser hans køer. Jeg argumenterede, som jeg plejer, med at ulven har tilpasset sig et Europa i fredstid, og han fastholdt, som han plejer, at han ikke længere ville lade sine børn lege i plantagen. Til sidst sagde han: *Jeg håber, udsigten er god oppe fra elfenbenstårnet, og vi er glade for Anja, skal du vide. Du har ikke overvejet at gå til enkebal i Sønderjylland i stedet?*

Ud af øjenkrogen kunne jeg se Anja. De gule blomster fordelte sig over kjolestoffet og lignede krybende potentiel. Dem elskede hun, og dem ser jeg altid, når jeg går ud i marsken. De blomstrer rigt i bundvegetationen, og der var noget ved hendes ansigt, munden især. Men rastløs, det var hun. Kunne ikke være det sted, hun var. Engang hviskede hun i et selskab til mig, at hun følte sig nøgen uden ornatet og ville hjem. Hun havde det med at efterlade mig, også i sengen. Når hendes ben begyndte at blive urolige under dynen, lagde jeg hånden på et af dem, sagde: *Lidt endnu*, men det var forgæves, og nu sad hende Anja der i familiens skød og pillede en ser-viet i stykker.

Jeg foreslog hende, at vi gik et lille smut ned til van-

det. Hun skævede til mosteren og moren og kom siden til at stå i modlys i strandkanten. Som hun stod der i silhuet, blev vi enige om, at hun hellere måtte køre mig hjem til sommerhuset. Min bil var jo der. *Jeg er så frygtelig flov*, sagde hun et par gange undervejs, og jeg sagde, at det skulle hun ikke være: *Jeg fik da turen ud af det*.

Det var stadig varmt, da jeg kørte sydpå, og et sted på Agger Tange holdt jeg ind på en rasteplads. En let brise flød over terrænet. Ind i landskabet gik en sti. Jeg fulgte stien, indtil den forsvandt i klitterne. Så tog jeg skoene af. Nede over brændingen disse mågeflokke, der når de ikke trækker sig op på vinden, står stille på stranden og kigger væk. Underligt efterladte og altid på udkig efter en fisk. Siden pusede jeg og satte mig tilbage i bilen. Der sad jeg så ved sekundærrute 181, sydgående retning. Nøglen i tændingen, solnedgangen, natten.

ikke høre, sagde de og pegede på deres stuehus. Det ligger lige bag teltpladsen. Han sagde: *De skriger som vilde dyr*, og nu er skæret under ahornen der igen. Det er ved fuglebadet, og det er en skikkelse. Nu kan han se hende, en spejder i sommermørket med feberhvidt hår. Han har slukket alt i sin stue, hun kan sandsynligvis ikke se ham. Hendes ansigt får et særligt lys fra telefonen. Han kan se, at hun tygger sig koncentreret i læben. Nu kigger hun op. Det er pigen fra indkørslen. Hun kigger på hans vindue med skrællede øjne. Så trykker han sit ansigt hurtigt ind imod ruden, presser til, åbner munden. Hans tænder berører glasset, hendes halsmuskler spændes, og så forsvinder hun i et dyrisk ryk ned ad skrænten, over vejen, i nattøj.

I øjeblikket kan man ikke gå på jagt. De er lige blevet færdige med at skyde sommerbukken. Han kan gå, hvorhen han vil, over fennen, langs krattene, ind over fladerne med et liggeunderlag. *Du skal nok ikke komme og lave noget om*, sagde de til ham, da han flyttede her til. Det var et godt råd, syntes de. *Det har jeg sandelig heller ikke til hensigt at gøre*, svarede han og signalerede sin tilpasningsevne med et smil. Ude ved relæet har han en lommelygte liggende. Han går ud til den, putter den i rygsækken. I køkkenet tænder han for elkogeren. Han skulle have sagt, at de heller ikke skulle lave ham om, men sådan spiller musikken ikke, og han tager en skruetrækker med. Døren til Manitoba er sikkert låst.

WILD SWIMS

Om aftenen hang varmen tungt i lejligheden. Jeg satte mig i mit undertøj på gulvet, lukkede øjnene. Nede på gaden kørte ambulancerne frem og tilbage, men jeg har lært ikke at løbe efter udrykninger længere. Som jeg sad der, forestillede jeg mig et stort og køligt landskab. Det lindrede for en tid, men da det blev nat, klæbede alting til mig. Jeg gik en tur ud mod villaerne omkring Carlsberg. Derude duftede for haverne af hylde og pæoner, og det er godt at gå om natten. Jeg tænkte på Emilie, mens jeg så på de sovende huse. Som små bar vi kjoler med guldfisk på og tiggede om slik og kattekillinger. Jeg tænkte på naboen køer derhjemme, transformatorårnet, fjorden, og i retning af Vesterbro blev jeg ved med at høre udrykninger.

Dagen efter besluttede jeg mig for at cykle til stranden, men i stedet tog jeg ud på Kastellet. Jeg gik lang-

somt rundt og kiggede på blomsterne og vandet i voldgraven. Det har sin egen geografi, vandet, og visse steder er grøden af andemad tyk. Jeg så svaner og ællinger i græsset, mens blishønsene hidsede sig op inde mellem åkanderne. Det var et nedtonet liv. En svane fløj hen over scenariet, så en helikopter, så et par ænder og så en helikopter til. Himlen kuplede sig, gæssene græssede, og det var ikke, at idyllen var ved at blive for meget, det var mere, at den var her, men alligevel var forsvundet, og så var jeg lige ved at begynde at græde.

På vej derfra læsté jeg kommandantens skilt med ordensreglementet. Der stod ikke noget om, at man ikke måtte svømme i voldgraven. Der må en gang imellem være nogen, der springer i, tænkte jeg. *Wild swims* er et omsiggribende fænomen i Europa. Jeg har hørt om en britisk kvinde, for eksempel. Hun præsterede at svømme op igennem et større midtengelsk søsystem. Hver nat hen over midsommeren var hun ude at svømme, og jeg forestiller mig, hvordan hun har kæmpet sig op ad laksetrapperne og ind i smult vande.

Da vi var små, Emilie og jeg, tog vi engang hinanden i hænderne og soppede ud ved Griseta Odde. Vi tog et skridt ad gangen og skiftedes til at føre den anden. Først ville Emilie vende om, så ville jeg, så blev jeg bange for krabberne, så blev hun. Vi hvinede af glæde og rædsel, indtil vi pludselig stod på kanten af den gamle sejllrende. Den var en tjæresort flod af slim og krabber.

Vores fødder havde aldrig været så hvide før. Emilies som sne, og min højre fod med modermærket, et skridt, og vi ville være nede i mørket. Det var Emilie, der prøvede at træde tilbage først. Hun hev i mig, og havde hun ikke gjort det, hvor var jeg så ikke endt? Fladen Grund? Doggerbanke? I hvert fald andre steder end der, hvor vi er nu, langt fra hinanden.

Det var noget knivstikkeri ved Hovedbanegården, sagde min underbo. En prostitueret, vistnok. Men næste nat kørte ambulancerne igen, og varmen holdt mig vågen. Jeg satte mig på gulvet over for køleskabet. Ingenting er statisk, slet ikke mig, tænkte jeg. Så skal man leve. Så skal man dø. Sådan er det, men det er mærkeligt at forestille sig sin egen død, så jeg prøvede i stedet at se mor og fars køkken for mig. Vinylgulvet, emhætten, børnebørnernes tegninger. Brudebilledet af min bror og hans kone, hun i hvidt, han i noget, der ligner en jernlunge. Søndag eftermiddag i provinsen, og når jeg lukkede øjnene, var det et fjernt familiemedlem, jeg så for mig med hovedet nede i kummefryseren på jagt efter kringlen.

Alt stod stille. Hver gang min hud berørte sig selv, sad den fast. Hvis jeg stadig var, som jeg var, da jeg var nitten, ville jeg cykle ind til Kastellet og svømme nu, tænkte jeg og åbnede køleskabet, trak grønsagsskuffene ud og stak mine fødder ind i stedet.

Næste formiddag fik jeg lyst til at tage i svømme-

hallen. Sidst jeg var i svømmehallen, var Emilie med, så det må have været i folkeskolen. *Så er det også på tide*, sagde jeg til mig selv, men allerede inden jeg nåede ned i gården til cyklen, fortrød jeg og ønskede ikke at gennemføre. Alternativet var at resignere, og på den måde er vi ikke beslægtede, Emilie og jeg. Jeg trækker mig kun nødigt.

Foran svømmehallen sad et par fra den lokale drukbænk. Den ene viftede med et kort fra kommunen, den anden kradse sig på sin tynde hals. De havde begynde en øl i hånden, og man kunne se, at de havde været i bad, men man kunne også se, at deres hår skinnede vandafvisende i solen. *De får ikke den sauna fikset*, sagde den ene, mens jeg låste min cykel, *men hver gang en skoleunge skider i bassinet, lukker de det hele ned. I sidste uge svømmede der en lille brun lort rundt nede i den dybe ende af bassinet. Så tømte de det hele. Jeg stod stille ind over bagagebæreren. De har skiftet vandet, skat*, sagde den tyndeste af dem. *Og du behøver ikke bekymre dig om os. Ingen af os når nogensinde så langt som ind til bassinet.*

Nu var det for sent at vende om, og i længden er det billigst at købe et titurskort, sagde pigen i glasburet. Det gjorde jeg så, og da jeg havde gjort det, fandt jeg omklædningsrummet fuldt af kvinder og ridsede skabe. Jeg kan ikke begynde på noget, jeg ikke kan gøre færdig. Hvis jeg ikke gør det færdigt, føler jeg mig svag,

og hvis jeg føler mig svag, griber det om sig. Jeg rodede i pungen, i lommerne, i bunden af tasken efter en tier til skabet.

Mangler du? var der så en kvinde, der spurgte. Hun lignede en inder. *Jeg plejer ikke at bruge svømmehallen*, sagde jeg, og hun sagde: *Hvis du har en tyver, og raslede med to tiere i sin håndflade. Vi vekslede, og jeg vidste ikke, hvor jeg skulle se hen, mens hun tog tøjet af. Selv begyndte jeg med skoene, så T-shirten, nederdelen, og jeg, der ellers sjældent lægger mit tøj ordentligt sammen, foldede og strøg, indtil jeg stod og tænkte: Der har vi mig så, Fladen Grund.*

Jeg fandt en bruser skråt over for inderen. En ældre kvinde i bruserummet skurede sin krop, som var den et stykke plankegulv. Den indiske kvinde vaskede sig til gengæld med en særlig systematik: hænderne, fødderne, ansigtet. Det lignede noget rituelt, også da hun tog badehætten på, og to brusere længere nede stod der en kvinde med en ladyshaver. Hun var ved at tynde ud i kønsbehåringen og førte barberbladene hen over skamlæberne, som om shaveren var en bue og fissen en violin. Da hun vendte enden til, kunne jeg se, at hun hed Amy.

Jeg ville hjem, men jeg kan ikke bakke. Jeg huskede, hvordan vi var på vej ud ved Griseta Odde. Emilie med kalveknæ og mig med mit modermærke på den højrefod, som nu befandt sig over risten i Vesterbro Svømmehallen.

mehal, langt væk og i en anden tid, og det undrede mig, at mit modermærke stadig var der, og at det stadig lignede Anholt set fra luften.

Da den indiske kvinde tog sin badedragt på, tog jeg min badedragt på. Da den indiske kvinde gik ud af bruserummet, gik jeg bagefter. Den dør, hun åbnede ud mod en trappe, åbnede jeg. I trappeopgangen var der hvidt og vådt, og der lugtede af alger og urin. Jeg gik nogle trin bag den indiske kvinde, som havde sprukne hæle. Hun slog døren ind til bassinet op, jeg fulgte efter. Hun gik roligt hen til kanten af det skrigende vandhelvede, hev ekstra ned i badehætten. Så gik hun over til bassintrappen og begyndte at klatre ned. Da hendes krop var femoghalvfjerds procent nedsunket i klor, lod hun sig opsluge. Først var hun en skygge i vandet. Så dukkede hun op i bane tre.

Jeg kan ikke lide at få hovedet under vand, så selv gik jeg over til bane fire i den lave ende af bassinet, nedfældede mig forsigtigt, svømmede ud. Jeg kiggede efter afføring i bassinet, men fandt ingen. Jeg kiggede på de larmende børns vandlegetøj. Jeg fik øje på en stærkt behåret mand, der blev stående i bane 1's lavere ende. Han havde snorkel på og dykkede, hver gang en kvinde ovre i l'èren svømmede forbi. Jeg ville tage ti baner, så ville jeg hjem. Jeg tænkte på floder med fjerne udspring. Jeg tænkte på karperne ved Kastellet, lyset dernede i dybet. Jeg tænkte på åkanderne, gæssene og den tunge, orga-

niske kølighed. Jeg ville lukke sejltrengen ude og prøve, de at svømme med lukkede øjne, men trak over i indrens bane, når jeg gjorde det.

I syvende bane gjorde hænderne ondt. Så pludselig gled der i den dybe ende af bassinet et kødfarvet væsen over bunden. Jeg mistede et svømmetag, fik vand i munden. Prøvede at få fodfæste, men under mig var der jo intet. Jeg fik hovedet under flere gange, inden jeg fik fat i en af de elastiske svømmebanemarkører. Via den fik jeg mig hen under en udspringsskammel. Der fandt mine fødder en lille afsats at stå på. Samtidig gled skikkelsen på bunden af bassinet i retning af vippen. Jeg stirrede, indtil vandoverfladen blev brudt. Først et vådt hoved. Siden to små, hårde øjne og en våd mund forneden.

Jeg kiggede efter den indiske kvinde, hvis fødder jeg i samme sekund så forsvinde op til omklædningsrummet. Jeg hagede mig fast til kanten og så den kødfarvede kravle op. Jeg så, hvordan han med ryggen til gnubbede sig lidt med et håndklæde. Så smed han det over skulderen og spadserede hen over mit hoved. Hvide, våde badebukser, halvtviv pik og svømmebriller. Jeg har mistet hende, tænkte jeg og kiggede ud over bassinet i samme øjeblik, den behårede mand i l'èren dykkede, forbi kvinden med de barberede kønsdele crawledde forbi. Og jeg kiggede ned: Mine hvide fødder på den lille afsats, under mig dybet, klinisk og afkalket. Emilies hånd i min. Et skridt, suget, og så af sted til andre egne.